

אמריקה, אמריקה - מדינת היהודים

הרצל אמר „אם תרצו - אין זו אגדה“ ולא ידע כי „מדינת היהודים“ שלו תהיה, למעשה הגדה. על סיפורה של מדינת היהודים (1967-1948) שלו (הרצל) יסופר בהגדת העם היהודי.

אמריקה היא מדינת היהודים, מאז שנת 1967. עד למלחמת שלוש-עשרה השנים (עד כה, מאז 1967) היו יהודי ארצות-הברית נחבאים אל הכלים. היכן היו יהודי ארצות-הברית בעת מלחמת-העיר-לב השנייה?! מי שמע את קולם כשמיליוני יהודים הובלו אל גיא ההריגה, אל כיבשני הגאזים ואל גרי-דומי המוות?

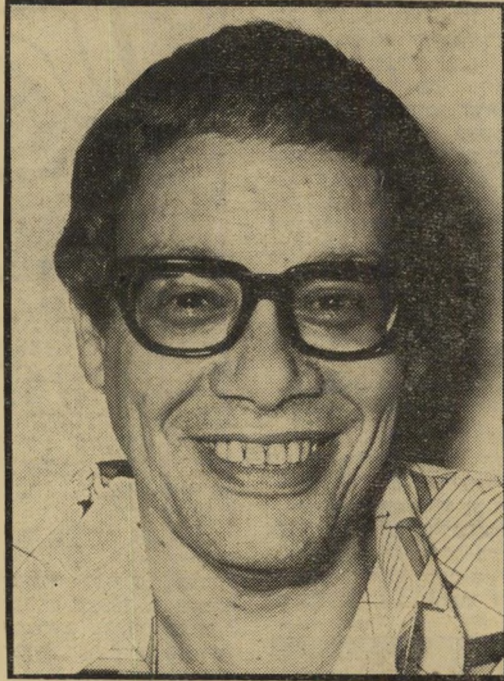
היכן היו יהודי ארצות-הברית כשעם ישראל נלחם את מלחמת העצמאות? כמה יהודים אמריקאים עלו לישראל, לפני ואחרי הקמתה של מדינת ישראל? בספרי דברי-הימים מסופרת אמת אכזרית: יהודי ארצות-הברית לא תרמו, מכספם או מוגפם, למלחמת העצמאות. יהודי ארצות-הברית לא התגייסו לצה"ל בהמוניהם. יהודי ארצות-הברית לא באו לעזרת מדינת ישראל, עד שזו ניצחה ניצחון משמעותי, היסטורי, חד-פעמי, במלחמה שכונתה, בטעות, מלחמת ששת הימים.

אחרי מלחמת „ששת הימים“ יצאו יהודי ארצות-הברית מהחורים. העכבר היהודי האמריקאי המצוי ניפח את חזהו, שאף אוויר ונשף אותו החוצה, בצורה של שטרות ירוקים, שהסיסמה האלוהית, „באלוהים אנו מאמינים“ מודפסת עליהם בדפוס של סימני-מים. יהודי ארצות-הברית קנו את מדינת ישראל בכספם. עם כל 100 מיליון דולר, שהזרימו אל המגבית היהודית המאוחדת, רכשו היהודים האמריקאיים השפעה נוספת בישראל, שחדלה להיות מדינה יהודית, ככל ש-100 מיליון דולרים נוספים, 100 מיליון אחרי 100 מיליון, המשיכו לזרום אליה בזרם אדירים.

דויד בן-גוריון ז"ל ידע את האמת המרה. הוא ידע שיהודי ארצות-הברית ירצו לרכוש השפעה מדינית בכס"פ הירוק. בן-גוריון נילחם מלחמת חורמה ב„ציונים“ האמריקאים, בנסיגנותיו הנואשים (שנכשלו) להגדיר את ה„ציוני“ כמי ששואף לעלות למדינת ישראל ולהתיישב בה. מי שכול בדתו לעלות - טען בן-גוריון בשכלו הישר - יכול להיות יידיש-אמריקאי, או שרץ אמריקאי, אך אין לראות בו „ציוני“ או ישראלי-בכוח, שאת קולו ודעתו יש לשמוע ולכבד, כמו (או יותר) אזרחי ישראל הגר וחי בישראל.

אחרי בן-גוריון (לוי אשכול, גולדה מאיר, יצחק רבין, מנחם בגין) נפרץ הסכר: השטרות הירוקים הביאו את ועידת-הנשיאים האמריקאית (מוסד פיקטיבי שעליו נאמר, נשיאים ורוח וגשם אין!) למעמד מקביל לממ"שלת ישראל, הנהלת הסוכנות היהודית, ההנהלה הציונית וכנסת ישראל.

התלות הישראלית בכסף היהודי האמריקאי (ובאמ"צעות הלווי היהודי בווישנגטון: בכסף האמריקאי בכלל) הביאה לתוצאות מרחיקות לכת במעמדן של הישראלי בארצות-הברית. היהודים האמריקאים ראו בישראלית („היורד“, „נפולת של נמושות“) הבא לארצות-הברית, לעסוק במיקצוע, כמו אחיו היהודים - בוגד, גייס המשיח, אלמנט-חברתי שיש להתרחק ממנו

ולחישמר מפניו. ישראלים לא התקבלו, כמו בן, לפעולות המגבית היהודית המאוחדת או למיפעל מילווה העצ"מאות („הבונדס“), והקהילות היהודיות האמריקאיות נזוהרו שלא לשתף בחיי הדת, החברה והתרבות שלהן מישפחות יהודיות-ישראליות שהתיישבו בסביבתן. הנציגויות הישראליות בארצות-הברית עשו הכל כדי

אם תרצו - היתה זו אגדה

לבודד את הישראלים ולנתקם מהקהילה היהודית, מהאירגונים היהודים, מקרנות הסיוע לישראל או אמ"צ ל מבת"ה-הכנסת. ברבות הימים הפך התהליך האנטי-ישראלי (בברכת ממשלת ישראל ונציגיה) בארצות-הברית, לאסמכתה של הצדקה למדיניות מחלקת החגירה האמריקאית להצר אפילו את צעדיהם של ישראלים הרוצים רק לבקר בארצות-הברית כתיירים. אלה צרי-כים להשכים קום לפתחה של השגרירות האמריקאית בישראל, להצטייד במיסמכים המוכיחים שיש להם חש-בונות-בנק, מקומות-עבודה ושורשים במדינת היהודים (לשעבר); וגם אז מותרים להם לבוא לארץ המובטחת (ארצות-הברית) לחודש או חודשיים בלבד. אזרחי מדינות מערביות אחרות (אפילו אלה שאין להן „מעמד

מיוחד" ביחסיהן עם ארצות-הברית) זוכים באשרות כניסה לארבע שנים או לתקופה בלתי מוגבלת, ארבע שעות אחרי הגשת דרכונם להחתמה, בקונסוליה של ארץ מגוריהם. ארצות-הברית היא מדינת היהודים, אך ישראלים אינם נהנים מחוק-שבות אליה.

אמריקה היא מדינת היהודים. ישראל היא המושבה של העם היהודי האמריקאי. העם היהודי האמריקאי (באמצעות נשיאיו המדומים, משיחי השקר, נביאי הכוזב, מנהיגי המירמה) המיוצג על-ידי הלווי היהודי בווישנגטון, רוצה למכור את מור-שבתו לממשלת ארצות-הברית. לממשלת ארצות-הברית יש היצע גדול של מושבות במיזרח התיכון. סומאליה רוצה להעביר לאמריקאים את הבסיס הסובייטי שנונה; מצריים מוכרת את ארצה ותושביה במחיר השווה לכל נפש; מדינות המיפרץ הפרסי רוצות בשוטר אמריקאי כדי לשמור על נפשן (ועל חשבונות הבנק בשווייץ). במיזרח הבינלאומי להכירת בסיסים וצבאות שכירים, בשירות מדיניות הנפט והחב"רות העל-לאומיות האמריקאיות - ההצעה הישראלית אינה הטובה או הזולה ביותר. ממשלת ארצות-הברית יכולה להציע לעם ישראל הצעה נגדית: היא תקים את בסיסה במדינה ערבית, תחמש את צבאות אותן המדינות הנראות לה כידיוניות (בעבר: איראן; היום: מצריים וטעודה) ותפעיל את בסיסה וצבאה ממדינות אלה להגנתה של ישראל אם תותקף על-ידי צבאות של מדינות ערביות אחרות. קח או אל תיקח - סוף פסק.

שיבת ציון היתה מאז ומעולם מסע-יסורים. ממושך. הדרך אל מדינת היהודים זרועה מוקשים ונפתולים. מישרד ההגירה האמריקאי הנהיג „ספר לבן“ המונע מישראלים לעלות לארצות-הברית. רק יהודים, המתג"רים מארצות שאינן מדינות יהודיות רשאים להיכנס לארץ המובטחת.

כך נסגר מעגל הקסמים. פרנץ קפקא, שכתב את „אמריקה, אמריקה“, לא חלם, שכמו לכל ספר מוצלח ייכתב לו המשך: „אמריקה, אמריקה - מדינת היתור“ דים“, וכי למדינת היהודים של בן-גוריון, בנימין זאב הרצל, תוקם מדינת-המשך. יהודי ארצות-הברית זכו בניצחון, במאבק על הגי-דרתם העצמית: אם מדינת ישראל לא הצדיקה את „ציונותם“ (עובדה היא שלא רצו לעלות אליה) הקימו לעצמם מדינה יהודית בביתם. כדי למנוע את הסרת מסיכת הצניעות הלאומית מפניהם - הם מונעים מישראלים לדרוך על אדמת הקודש של מדינת היהודים שלהם. הציונות הרישמית הוכיחה פעם נוספת כי אינה תנועה זוענית, כפי שמעלילים עליה מפעם לפעם. יהודי ארצות-הברית, שחם מיעוט במדינתם היהודית חדשה, מוכנים 214- מיליון תושבים (גויים) ישכנו לצידם בשלווה ונחת. שאו ציונה נס ודגל - דגל ארצות-הברית. אם תרצו - היתה זו אגדה.

אלכס מסיס, ניו-יורק

הערבי - בזיעת אפיו אוכל לחם

אין אני רוצה לדון בשאלת העבודה-הערבית-השחור-רה מהבחינות הפילוסופיות או הפוליטיות שלה, אלא רק לגעת בצד האירוני שבדבר ובתוצאותיו המעשיות, כמו תופעות-לוואי חברתיות וכלכליות. כלכלת הארץ בתקופת המנדט היתה כלכלה לא מפותחת, שעיקרה חקלאי. ההתיישבות הציונית חוללה שינוי מהיר - מכלכלה חקלאית לא מפותחת אל שוק מפותח-למחצה „בתחילת היישוב“, והדבר הצריך ידיים עובדות. היישוב היהודי היה זעום. הפלסטינים נדחפו, לכן, לעבודות שחורות, בחקלאות ובתעשייה.

באותם ימים של כיבוש חקרקע וכיבוש העבודה - המושג „כיבוש“ לא נחשב אז על-ידי בעלי הדבר כמשהו שלילי דווקא - נערכו פעולות של הסגר וחרם; מישמרות עבודה נגד פועלים ערביים ותעמולה נגד קניית תוצרת ערבית. במיקרים מסוימים גורשו מוכרי ירקות ערביים מן השווקים וחובלה סחורתם. היום התהפכו היצרות ויש קשר הדוק בין המשק הכפרי לבין שאר חלקי המדינה. הקונספציה המשקית של הכפר נחרסה והמשק היהודי המתפתח נזקק יותר ויותר לעבודה-שחורה של ערבים. התלות הזו הלכה ונתהדקה ללא תמורה הולמת. בפני הערבים פתוחה האפשרות לעבודת כמים שחורה, אך השליטה על ההון ועל אמצעי המשק היא, בעיקרה, בידיים יהודיות.

באחרונה התלוויתי לחבר יהודי מתאונברסיטה, שחיפש עבודה בשעות המנא, בניקוי חדרי-מדרגות. פנינו לשכונת-יוקרה סמוכה לקמפוס - קריית וולפסון בירושלים, שתושביה אינם ידועים דווקא כבורים, צרי-אופקים או זוענים. בעלת-הבית, אשת רופא, ניצולת השואה, הסבירה את פרטי העבודה ושאלה שאלות. תוך כדי כך העירה משהו בנושא „תשמע יודי, העבודה הזו אינה פרימיטיבית, אפקיד אותה בידך, אך אתה תדאג לאיזה ערבי ממזרח העיר, שלא יהיה פרימיטיבי זשיידע לשחוט את הסמרטוט...“

חברי נדהם. לא היתה בפיו מילה. ואני נזכרתי בקבלת-הפנים שערך מיועדנו ראש העיר החביב, טדי קולק, למשלחת השחורים בראשותו של ג'סי ג'קסון. הוא טרח להציג בפניו עיר של שוויון ורווחה, שבה נהנים כל התושבים מחופש... התהליך הזה, של הגדלת ממדי העבודה הערבית במשק הישראלי, והרצון לספח את השטחים שנכבשו ב-1967, יובילו, במהרה ליצירת מדינה דו-לאומית, לפחות מהבחינה הסימפרי. וזאת חרף העובדה שישנם שלומיאליים רבים בפוליטיקה הישראלית הדבקים בחוון המדינה היהודית הדמוקרטית, שבה נהנים כל האז-רחים מחירויות-יסוד ומשוויון בעבודה ובשכר. המצב-אות היא, כמו בן, אחרת - מדינה המסובסדת כל-בדולרים מארצות-הברית ומיהודי העולם, ושבה יש של משרתים ועם של אזונים ומנהל-עבודה. אפשר לצחוק ואפשר לבכות, כעובדים בשכר שונים, כמו בורוכוב וז'בוטינסקי, ורואים חזונם בפועל, במציאות. הם מתהפכים בוודאי בקיברם.

חאלד חליפה